

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 313/2016-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. mája 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Milan Ficek, advokát, s. r. o., Žilinská 14, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Milan Ficek, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 11 C 213/2011 z 29. apríla 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6 Co 407/2015 z 25. januára 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. apríla 2016 doručená sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd

(ďalej len „ústava“) rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 213/2011 z 29. apríla 2015 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 407/2015 z 25. januára 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok“).

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ vystupoval ako navrhovateľ v konaní vedenom pred okresným súdom pod sp. zn. 11 C 213/2011 o zaplatenie sumy 250,38 €. Okresný súd v uvedenej veci sťažovateľa rozhodol rozsudkom z 29. apríla 2015 tak, že žalobu zamietol. Sťažovateľ proti označenému rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom tak, že rozhodnutie súdu prvého stupňa potvrdil.

Sťažovateľ v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu namieta, že okresný súd nesprávne právne posúdil jeho nárok. V nadväznosti na to, krajský súd arbitrárne prevzal právny názor a argumentáciu okresného súdu bez toho, aby sa v odôvodnení svojho napadnutého rozsudku vysporiadal s právnou a skutkovou argumentáciou sťažovateľa uvedenou v jeho odvolaní. Sťažovateľ preto považuje napadnutý rozsudok krajského súdu za svojvoľný a arbitrárny. Sťažovateľ ďalej uvádza, že *„okrem arbitrárneho rozhodnutia spôsobil súd aj ďalšiu zásadnú vadu v súdnom konaní, keď sťažovateľovi, resp. jeho právnenému zástupcovi nedoručil vyjadrenie odporcu k podanému odvolaniu“*. Podľa názoru sťažovateľa aj týmto bolo zasiahnuté do jeho označených práv, keďže v zmysle ním citovanej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky *„sp. zn. 4 Cdo 141/2010 z 21. októbra 2010“* táto vada okrem porušenia princípu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní zaťažuje postup súdu vadou v zmysle § 237 písm. f) zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), teda odňatím možnosti konať pred súdom.

Napriek uvedenému sťažovateľ tvrdí, že vyčerpal všetky dostupné opravné prostriedky a že v predmetnej veci nemohol podať dovolanie, pretože *„neboli dané dôvody zmätočnosti konania“*.

Sťažovateľ v závere svojej sťažnosti navrhol vydať tento nález:

„1. Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci spravodlivo, pred nezávislým a nestranným súdom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 6Co/407/2015 v spojení s rozhodnutím Okresného súdu Bratislava IV, sp. zn. 11 C/213/2011 porušené bolo.

2. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 1.000,- € (slovom jedentisíc eur), ktoré mu je Krajský súd v Bratislave povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Sťažovateľovi sa priznáva finančné zadostučinenie v sume 1.000,- € (slovom jedentisíc eur), ktoré mu je Okresný súd Bratislava IV. povinný zaplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Bratislave a Okresný súd Bratislava sú povinní solidárne nahradiť sťažovateľovi trovy konania vo výške 303,16 € za 2 úkony právnej pomoci: 1/ prevzatie a príprava dňa 01.04.2016 a 2/ ústavná sťažnosť dňa 08.04.2016 v zmysle ustanovenia § 11 ods. 3 vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov (jeden úkon právnej pomoci 143,- € + 8,58 € režijný paušál) do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľ nepodal proti napadnutému rozsudku krajského súdu dovolanie.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti

navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 11 C 213/2011 z 29. apríla 2015, ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity.

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

Z uvedeného vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, keďže ho už preskúmal na základe odvolania krajský súd, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľovi ochranu jeho právam.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 11 C 213/2011 z 29. apríla 2015 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2. Pokiaľ ide o napadnutý rozsudok krajského súdu, ústavný súd konštatuje, že aj napriek tomu, že v okolnostiach prípadu existoval dôvod prípustnosti dovolania podľa § 237 f) OSP pre namietané porušenie princípu kontradiktórnosti a rovnosti zbraní v dôsledku nedoručenia sťažovateľovi vyjadrenia odporcu k odvolaniu sťažovateľa, bolo podanie

dovolania vylúčené z dôvodu, že predmet konania, resp. hodnota peňažného plnenia, neprevyšovala trojnásobok minimálnej mzdy podľa § 238 ods. 5 OSP.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich označených práv napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktoré odôvodnil nekonkretizovanou námietkou nesprávneho právneho posúdenia a arbitrárnosťou odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu.

Ústavný súd pripomína, že uplatnenie jeho právomocí je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 49 a nasledujúcich zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Návrh musí podpísať navrhovateľ (navrhovatelia) alebo jeho (ich) zástupca.

Ústavný súd konštatuje, že závažným obsahovým nedostatkom sťažnosti je skutočnosť, že napriek všeobecným tvrdeniam o arbitrárnosti napadnutého rozsudku krajského súdu absentuje akékoľvek odôvodnenie sťažnosti, t. j. neobsahuje čo i len jedinú konkrétnu a určitú ústavnoprávne relevantnú námietku, ktorá by mala svedčať v prospech záveru o porušení niektorého z označených základných práv alebo slobôd podľa ústavy a dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane konštatoval, že zo vzájomnej väzby medzi relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde [§ 20 ods. 1 a § 50 ods. 1 písm. a)] vyplýva, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, vyslovenia porušenia ktorých sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich

konkretizovať aj skutkovo (m. m. IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08), t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy.

Podľa ústavného súdu má nedostatok odôvodnenia sťažnosti významné procesné dôsledky. Je základnou povinnosťou sťažovateľa, aby čo najpresnejšie opísal skutkový stav, z ktorého vyvodzuje svoj procesný nárok na ochranu poskytovanú ústavným súdom. Okrem opísania skutkových okolností musí odôvodnenie sťažnosti obsahovať najmä právne argumenty a právne posúdenie predloženého sporu. Nevyhnutnou podmienkou konania ústavného súdu o individuálnej sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby podľa čl. 127 ústavy je teda vznesenie relevantných námietok zo strany sťažovateľa spočívajúcich v uvedení skutočností svedčiacich o porušení jeho základných práv alebo slobôd rozhodnutím, opatrením, procesným postupom, prípadne inou aktivitou alebo nečinnosťou konkrétneho orgánu verejnej moci (orgánu štátnej správy, územnej alebo záujmovej samosprávy, súdu atď.). Vznesenie takýchto námietok podanie sťažovateľa neobsahuje, pričom samotný subjektívny názor sťažovateľa o porušení jeho práv nie je dostatočným dôvodom pre záver, že mohlo dôjsť k ich namietanému porušeniu, ak chýbajú objektívne okolnosti, ktoré by dovolili takýto záver aspoň na účely prijatia sťažnosti na ďalšie konanie.

Ústavný súd v súhrne konštatuje, že sťažnosť, ktorá bola doručená ústavnému súdu, v predloženej podobe neobsahuje kvalifikované odôvodnenie, teda nespĺňa podstatnú zákonom predpísanú náležitosti ustanovené v § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že sťažnosť ako celok pôsobí nedostatočne a neurčito, vytvára priestor pre dohady a dedukcie, čo sa pri uplatnení námietky o porušení základných práv v konaní pred ústavným súdom zásadne neakceptuje (m. m. III. ÚS 26/2012, III. ÚS 241/2013, III. ÚS 244/2014).

Ústavný súd v tejto súvislosti pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred

ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05, III. ÚS 357/2010, III. ÚS 206/2010 a iné).

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Pretože predmetná sťažnosť v tejto časti neobsahuje náležitosti, ktoré na uplatnenie právomoci ústavného súdu ustanovuje ústava a zákon o ústavnom súde, a síce relevantné odôvodnenie ako východiskový rámec sťažnosti, ústavný súd aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa túto časť sťažnosti odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Nad rámec uvedeného ústavný súd dáva na vedomie, že už pri svojej rozhodovacej činnosti vyslovil, že ak sťažnosť smeruje proti rozhodnutiu, v ktorom ide zjavne o bagateľnú sumu, poskytnutie ústavnoprávnej ochrany sťažovateľovi prichádza do úvahy len v celkom výnimočných prípadoch, v ktorých došlo k porušeniu základných práv alebo slobôd v mimoriadne závažnom rozsahu [intenzite (IV. ÚS 414/2010, IV. ÚS 79/2011, IV. ÚS 251/2011)]. Posudzovaná vec takúto intenzitu zjavne nedosahuje, keďže napadnutý rozsudok krajského súdu bol navyše aj riadne odôvodnený, čo by v okolnostiach prípadu zakladal aj ďalší dôvod na jej odmietnutie, a to pre jej zjavnú neopodstatnenosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. mája 2016

